

Dato: 16. januar 2007
Kontor: Erhvervs- og Familie-
sammenføringskonto-
ret
J.nr.: 2006/4129-12
Sagsbeh.: LHA

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og forlængelse/inddragelse af opholdstilladelse

Generelt

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) behandler normalt konventionsstaternes afgørelser om afslag på forlængelse/inddragelse af en udlændings opholdstilladelse som et indgreb i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 1's, forstand, der skal retfærdiggøres efter EMRK artikel 8, stk. 2, for ikke at være konventionsstridigt.

Den fornødne hjemmel i udlændingeloven og det saglige formål er normalt til stede i denne type sager. Det afgørende element i EMD's prøvelse er derfor typisk den proportionalitetsafvejning, der er et udslag af nødvendighedskravet i EMRK artikel 8, stk. 2. Sagt på en anden måde vurderer EMD konkret, om afgørelsen om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse udgør et proportionalt indgreb i de involverede parter familiesliv.

Konkrete sager vedrørende afslag på forlængelse/inddragelse af opholdstilladelse

Berrehab mod Holland – dom af 21. juni 1988 – + krænkelser

Stikord: Afslag på forlængelse + "familieliv" mellem forældre og mindreårige børn + samvær med børn + børns alder + små børns behov for forældre

Fakta: Sagen omhandlede en marokkansk mand, der i 1978 fik opholdstilladelse i Holland på baggrund af ægteskab med en hollandsk kvinde. I 1979 blev parrets fællesbarn født, men parret var få måneder forinden blevet skilt, og kvinden havde fået tilkendt forældremyndigheden. Samme år afslog de hollandske myndigheder derfor at forlænge mandens opholdstilladelse. Afslaget blev påklaget, og klageinstansen traf først afgørelse i 1983. Det blev lagt til grund, at manden havde haft regelmæssigt samvær med barnet siden dets fødsel, og parret underskrev i 1984 en juridisk erklæring om, at manden de seneste to år havde haft samvær med barnet fire gange om ugen i flere timer ad gangen.

EMD fastslog indledningsvist, at der var et familieliv i EMRK artikel 8's forstand mellem manden og barnet uanset, at manden og kvinden ikke havde boet sammen på fødselstidspunktet henset til, at manden havde haft regelmæssigt samvær med barnet siden dets fødsel. Der forelå derfor ikke sådanne exceptionelle omstændigheder, som det kræves, for at familielivet mellem en forælder og et biologisk barn kan anses for brudt. EMD fastslog herefter

ter, at den hollandske afgørelse var i strid med proportionalitetsbetingelsen i EMRK artikel 8, stk. 2, da manden havde opholdt sig lovligt i Holland i en årrække, hvor han havde arbejdet, og hvor han aldrig havde været i konflikt med loven, og da der gennem flere år havde været meget tætte bånd mellem manden og barnet, der henset til dets unge alder (4 år på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse) havde et stort behov for at opretholde kontakten til faderen.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=695315&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Ciliz mod Holland – dom af 11. juli 2000 – + krænkelser

Stikord: Afslag på forlængelse + "familieliv" mellem forældre og mindreårige børn + verserende samværssag + processuelle garantier

Fakta: Sagen omhandlede en tyrkisk mand, der i 1988 indrejste i Holland og i 1989 fik opholdstilladelse som ægtefællesammenført. I august 1990 fik manden og ægtefællen et barn, men blev separeret i 1991 og skilt i 1994. I 1992 fik manden en selvstændig opholdstilladelse, som dog blev afslået forlænget i 1993, hvor manden mistede sit arbejde. Efter separationen gjorde manden ikke forsøg på at opnå samvær med barnet før ultimo 1992. Der verserede herefter to sideløbende sager ved de hollandske myndigheder, dels klagesagen vedrørende afslag på forlængelse, dels samværssagen. I juli 1995 afgjorde en appeldomstol i samværssagen, at manden i princippet havde ret til samvær, og at der skulle foranstalles en række overvågede samværssessioner mellem manden og barnet som grundlag for rettens beslutning om, hvorvidt samvær skulle fastsættes. Disse møder skulle bl.a. klarlægge mandens intentioner, da det var gjort gældende af barnets mor, at manden alene forsøgte at opnå samvær for at sikre sin opholdsstatus. Opholdssagen blev herefter afgjort bl.a. under henvisning til manglende samvær mellem manden og barnet, og manden blev i oktober 1995 frihedsberøvet med henblik på udsendelse. I starten af november 1995 fandt den første samværssession sted i fængslet, og da den var vellykket, blev det anbefalet, at muligheden for fastsættelse af samvær skulle overvejes efter næste session. I november 1995 blev manden imidlertid udsendt til Tyrkiet, og han blev nægtet visum til videre deltagelse i samværssagen, der derfor endte med, at manden fik afslået samvær.

EMD fastslog indledningsvist, at der var et familieliv i EMRK artikel 8's forstand mellem manden og barnet uanset, at kontakten mellem parterne havde været afbrudt i en periode, da parterne havde haft en vis kontakt, og da manden havde gjort forsøg på at få fastsat samvær. Der forelå derfor ikke sådanne exceptionelle omstændigheder, som det kræves, for at familielivet mellem en forælder og et biologiske barn kan anses for brudt. EMD fastslog herefter, at den nationale beslutningsproces i såvel opholds- som samværssagen var i strid med de processuelle garantier indeholdt i EMRK artikel 8, da myndighederne ved at udsende manden og ved at nægte manden visum reelt havde foregrebet udfaldet af samværssagen, hvorfor myndighederne reelt havde afskåret familielivet mellem manden og barnet. Indgrebet i familielivet opfyldte derfor ikke proportionalitetsbetingelsen i EMRK artikel 8, stk. 2.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=697037&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACCB CD1763D4D8149>

Boultif mod Schweiz – dom af 2. august 2001 – + krænkelse

Stikord: *Afslag på forlængelse + kriminalitet + væsentlige hindringer for familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede en algerisk statsborger, der i 1992 indrejste i Schweiz på visum. I marts 1993 indgik han ægteskab med en schweizisk kvinde og fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet. I 1994/1995 blev han idømt to års fængsel for bl.a. røveri. Grundet afklaring af forskellige formelle spørgsmål påbegyndte manden ikke sin afsoning før den 11. maj 1998. Den 19. maj 1998 afslog myndighederne at forlænge mandens opholdstilladelse under henvisning til den begåede kriminalitet, og efter endt afsoning udrejste manden i 2000 af Schweiz.

EMD fandt, at afslaget på forlængelse af mandens opholdstilladelse var i strid med proportionalitetsbetingelsen i EMRK artikel 8, stk. 2. EMD lagde herved særligt vægt på, at manden på tidspunktet for afgørelsen om afslag på forlængelse kun udgjorde en meget begrænset trussel mod den offentlige sikkerhed, da han ikke havde begået kriminalitet siden 1994, og da han siden havde udannet sig og fået arbejde, og at det var praktisk umuligt ("practically impossible") for parret at udøve familielivet udenfor Schweiz, da hustruen ikke talte arabisk og aldrig havde boet i Algeriet. Det gjorde ingen forskel, at hustruen talte fransk og derfor kunne kommunikere med sin svigerfamilie i Algeriet.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=697498&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACBCD1763D4D8149>

Selmani mod Schweiz – afvisningsafgørelse af 28. juni 2001

Stikord: *Afslag på forlængelse + referencen i fængsel + kort tid til løsladelse + økonomi*

Fakta: Sagen omhandlede en kvinde fra Kosovo-provinsen, der havde fået opholdstilladelse i Schweiz i 1997 som ægtefællesammenført. Ægtefællen var ligeledes fra Kosovo-provinsen. I 1997 fødte kvinden parrets fællesbarn. I 1999 blev manden idømt seks års fængsel og udvisning med indrejseforbud i 15 år for narkokriminalitet, og året efter afslog myndighederne som følge heraf at forlænge kvindens og barnets opholdstilladelser. Kvinden og barnet, der havde besøgt manden i fængslet så tit som muligt, gjorde bl.a. gældende, at afslaget på forlængelse reelt afskar dem fra at udøve familieliv med manden indtil dennes udsendelse, da de ikke havde økonomiske midler til at rejse til Schweiz regelmæssigt.

EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at familiens adskillelse først og fremmest beroede på mandens kriminalitet, at de schweiziske myndigheder muliggjorde besøg samt telefonisk og skriftlig kontakt mellem parterne, at manden ville blive løsladt allerede i november 2002, og at afgørelsen derfor ikke fuldstændig umuliggjorde familieliv mellem parterne ("will not render family life impossible"). EMD kommenterede dermed ikke parternes anbringende om, at deres økonomi ville umuliggøre personlig kontakt.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=670118&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACBCD1763D4D8149>

Sezen mod Holland – dom af 31. januar 2006 – + krænkelse

Stikord: *Afslag på forlængelse + samlivsophævelse + samvær på visum + væsentlige hindringer for familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede de hollandske myndigheders afslag på at forlænge en tyrkisk mands opholdstilladelse. Manden havde fået opholdstilladelse i Holland i 1991 som ægtefællesammenført med en tyrkisk kvinde bosat i Holland. Parrets to fællesbørn blev født i henholdsvis 1990 og 1996. I 1993 blev manden idømt fire års fængsel for betydelig narkotikakriminalitet. Der var på daværende tidspunkt ikke hjemmel i hollandsk ret til at udvise manden. I april 1995 blev manden prøveløsladt, hvorefter han straks flyttede ind hos ægtefællen og fik et arbejde. Parret ophævede herefter i en kort periode samlivet i 1995-1996. Ifølge det hollandske CPR-register var manden ikke tilmeldt parrets fælles adresse i en periode på cirka seks måneder. Efter hollandsk ret er samliv på fælles bopæl en løbende betingelse for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Manden søgte i 1997 om forlængelse af sin opholdstilladelse/ny opholdstilladelse, men fik afslag særligt under henvisning til samlivsophævelsen og den tidligere begåede kriminalitet. Vedrørende kvinden og børnene anførte de hollandske myndigheder blandt andet, at der ikke var uoverstigelige hindringer for, at de kunne følge ansøger til Tyrkiet. Alternativt kunne manden indrejse i Holland på visum og besøge familien.

EMD fandt, at afgørelsen var i strid med proportionalitetsbetingelsen i EMRK artikel 8, stk. 2. EMD lagde herved særligt vægt på, at der var forløbet fire år fra manden havde begået den alvorlige kriminalitet til afgørelsen om afslag på forlængelse af opholdstilladelsen blev truffet, at manden i denne periode havde fået en endnu stærkere tilknytning til Holland, og at manden siden sin løsladelse havde haft fast arbejde og ikke havde begået ny kriminalitet. EMD lagde endvidere vægt på, at det ville indebære en radikal omvæltning ("radical upheaval") for ægtefællen og de to børn, hvis de skulle følge med til Tyrkiet, da børnene var født og opvokset samt gik i skole i Holland, og da ægtefællen havde boet i Holland siden barndommen og ikke havde familiemedlemmer i Tyrkiet. EMD afviste det hollandske argument om samvær på visum under henvisning til, at manden boede sammen med sin familie i modsætning til f.eks. fraskilte fædre med samværsret. Endelig stillede EMD sig uforstående overfor, at parrets samlivsophævelse på seks måneder kunne medføre afslag på forlængelse af mandens opholdstilladelse, da det ægteskabelige samliv tydeligt ikke var helt ophørt i denne periode, hvor parrets andet barn blev undfanget, og da parret efterfølgende havde genoptaget samlivet på fælles bopæl.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=791915&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACCBBCD1763D4D8149>